

KIS IRAD

A BIBICZ. (Lásd a 350. l.)

A BÜVÖS GYÖNGYÖK.

vagy:

Pali árnyéka.

(Folytatás.)

A Ferkó hallotta volna azt a komoly, ünnepélyes kérelmet, melyet Jenő elutazása előtti éjjel anyjához intézett, mindent értett volna. A jó anya bizott Jenőben, mivel pedig Jenő pártolta Ferkót, anyjok sem tehetett egyebet. Aztán annak az arany órának a története is mindig eszében forgott. Jenőnek ez legdrágább kincse volt; mért vált meg hát tőle s mért adta épen Palinak s mi volt annak oka, hogy Jenő oly komoly, szomorú volt, mielőtt az arany órát odaadta Palinak?

Aztán eszébe jutott a jó anyának az is, mennyire megzavarodott Pali, midőn akkor reggel ott a romoknál fekve találta. Miért ijedt meg annyira, miért pirult el, miért sütötte le szemét? E kérdésekre egy gondolat merült föl a jó anya agyában, s szinte megrémült tőle. „Hátha Pali a bűnös és nem Ferkó?” Ugy van, majdnem bizonyosnak látta, hogy Pali volt ama szerenesétlen éjjeli csiny elkövetője. De hát hogy történhetett az, hogy oly sokáig titkolni bírta tettét s még mostanig sem vallotta be?

Jenő arra is kérte anyját, hogy vesse magát közbe Ferkóért, ha atyja nagyon kemény, szigorú volna a szegény fiu irányában. Akarta is ezt tenni a jó anya, annál szivesebben, mert most már maga is meg volt

győződve Feri ártatlanságáról, nem is került volna nagy fáradságba a szerető atya kiengesztelése és mégis, az anya félt a kísérlettől. Mert ha ő bizonyítgatni fogja, hogy Feri ártatlan, nagyon természetesen rögtön azon kérdés merül föl, hogy: „ki hát a bűnös?” S erre aztán mit feleljen? Ha már Ferkóra nagyon haragudott apja, mennyire haragudnék Palira, ha megtudná, hogy nemcsak ő a bűnös, hanem annyi idő óta félrevezette az egész családot és másra háritotta a gyanút. Mint volt katona, a gyermekek atyja különösen gyűlölte a csalafaságot és árulást s az efféle igen szigorúan büntette gyermekeinél is. A szegény jó anya tehát nagy gyötrelmek közt élt, nem mert szólani sem Ferkó mellett, sem Pali ellen és várta, hogy a gondviselés valamiképen talán megoldja a küzvelt eseményt.

Pali ezalatt előkészületeket tett az iskolába való utazásra. Nagyon rendez, pontos fiu volt s most egész ideje abban telt el, hogy rendezgette és újból rendezgette könyveit, írásait. Összeszedte tollait, gombostűket a lepkeké feltűzésére, melyeket majd jövő nyáron fogni fog; aztán voltak mindenféle gomboeszkái, üvegcséi, viaszdarabok, festékek s ezerféle apróság s Pali mindezt példás rendben rakta össze. Etelka gyorsan kérdezgette tőle, mire való neki ez a sok lim-lom, de mint rendesen, nem sokat tudott meg. Pali örökké járt-kelt, keresgélt, rendezgetett, az udvarra, kertbe szaladgált s alig állt egy-egy félóráig egy he-

lyen, a
egyszer
-- eze
lamely
zeumán
gyönyör

Mo

alig ne
sőt szá
s még
mikor e
ajándék
mára,
tette s
szekrén
fér bele
volt, k
látta is
árnya
sarkába
szobábó
mennyi
tárgy n
s ezt s
nős! te

Alij
keljenel
az isko
lesz szá
pihenni
hánykoc
pajtásai
s ennyi
csak el
mely m
kése p
Azonba
ilyféle
jutottak

lyen, ami annál föltünőbb volt, mert egészen ellenkezett eddigi szokásával; — ezelőtt órahosszat elüldögélt valamely könyv mellett, vagy kis muzeumánál, melyben nem szünt meg gyönyörködni.

Most azonban, sajtáságos, Pali alig nézett oda kis muzeuma felé, sőt szándékosan kerülni látszott azt s még beszélni sem szeretett róla és mikor egy napon ismét valami szép ajándékot kapott gyűjteménye számára, egyenesen az asztal fiokjába tette s ezt azzal mentegette, hogy a szekrény már nagyon tele van, nem fér belé semmi. Az igazi ok pedig az volt, hogy Pali borzadt, ha csak látta is a szekrényt. A sötét Gond árnya látszott ott ülni a szekrény sarkában. Szerette volna kidobni a szobából a szekrényt minden gyűjteménnyel együtt, mert minden egyes tárgy mintha vigyorgott volna feléje s ezt suttozta volna: te vagy a bűnös! te vagy a bűnös!

Alig várta, hogy már az utra keljenek az iskolába; úgy hitte, hogy az iskola most valóságos mentőhely lesz számára, csöndes kikötő, melyben pihenni fog az otthon szenvedett sok hánykodás után. Ott lesznek számos pajtásai, lesz sok dolga, lesz sok játék s ennyiféle elfoglaltatás közt majd csak elenyészik az a kínos aggodalom, mely most üldözi, a lelkiismeret éles kése pedig majd csak megtompul. Azonban, bármennyire biztatta magát ilyféle reményekkel, néha-néha eszébe jutottak Jenő azon szavai, hogy me-

het az ember bármily messzire, utazhatik szárazon, tengeren vagy akár léghajón a levegőben is, — „post equitem sedet atra cura.“ — a sötét Gond mindenhol sarkában marad s annál közelebb jut, minél inkább igyekszünk menekülni előle.

Ekközben különböző hírek is érkeztek, melyek épen nem valának megnyugtatók az aggódó családra nézve. Jenőtől még nem érkezett ugyan levél, de a hírlapok tele voltak ijesztő tudósításokkal; a csatatérre kivonult hadak közt járványos betegség tört ki s a katonák százanként haltak el, még pedig nem csak a szárazföldön, hanem a hajókon is, és ekként sok bátor ifju, ki a harcztéren dicsőséget készült aratni, idő előtt hirtelen sirba szállott. Szegény Etelka reggelenként órahosszat várta a kapuban a postás legényt, hogy ha Jenőtől levél érkezik, ő kaphassa legelőször kezébe; de egyik nap mult a másik után s a várva várt levél nem érkezett; Etelka busan tért mindig vissza.

De ha már busulásról szólnak, buskomolyabb ez idő szerint nem volt a házban Palinál. Ott volt háta mögött mindig a sötét Gond árnya. Hajdan, oly régnek látszott, pedig alig néhány hét mult azóta, — vitatkozott Jenővel és nevette, gunyolta, hogy neki bizony senki sem tudná megmutatni azt a „sötét Gond“-ot; most keservesen meggyőződött a Gond létezéséről, annyira, hogy sem éjjele, sem nappala nem volt nyugodt, s míg

kezdetben azt remélte, hogy idővel majd elfelejt mindent, most úgy tapasztalta, hogy lelkiismerete napról napra inkább kinozza.

Senki sem ismerte volna meg Pali beesett szemeiben, sápadt arczában, lecsüggesztett fejében azt a fiút, ki néhány héttel ezelőtt még oly vigan és emelt fővel szaladgált szerte s ki, minden bűntől ártatlannak tudván magát, bátran szemébe nézett mindenkinek, a kivel beszélt. S pedig, ha visszaemlékezett a történtekre, mily csekélységből eredt az egész, most már oly nagy baj! Egy kis irigység, egy kis büszkeség, egy meggondolatlan, de magában véve alig hibás tett, — ez volt a mag, melyből nagy fa nőtt, a szikra, melyből tűz támadt; egy meggondolatlan tett, és — a hazugság és árulás egész sora keletkezett belőle.

Az iskolába való készülétek végre be voltak fejezve, a podgyász elrendezve, minden bepakolva s most már Pali még ezen időtöltéssel sem üzhette el kellemetlen gondolatait; az indulás napja is ki volt tűzve s Pali most szobájába zárkózva sovároogva várta a pillanatot, midőn végre elutazhatik a helyről, hol minden oly kinos emlékeket költ benne.

De még elutazásuk előtt megérkezett Jenőnek várva várt levele. Rövid levél volt s jelenté, hogy hajójuk már találkozott ellenséges hajóval. Váltottak is néhány lövést, de komolyabb baj nem történt; megemlíté, hogy bizony a járvány na-

gyon pusztít a seregben, de szerencsére az ő hajójukon eddig még nem. Végül melegen üdvözli mindnyájukat egyenként s utoljára még azt írta: „Palira nagyon sokszor gondolok s nagyon szeretném, ha csak néhány sort írna nekem.“

(Folyt. követk.)

KÁRÓNAK TANULNI KELL.

(Képpel a 344. lapon.)

KÁRÓNAK tanulni kell
Két lábára állni,
Kézcsókolni s az abroncon
Szépen átugralni.

Visszahozni ezt, amazt
Kosárt vinni szájban
S meg se nyikkanni, ha ételt
Tesznek mellé táiban.

Nehéz leczke bizony ez,
Bárki megpróbálja, —
De szorgalom és akarat
Itt is helyét állja.

L A D I K B A N.

(Képpel a 348. l.)

LADIKBAN ülni,
Evezős kézzel
Vizre repülni
Fürge lökéssel,

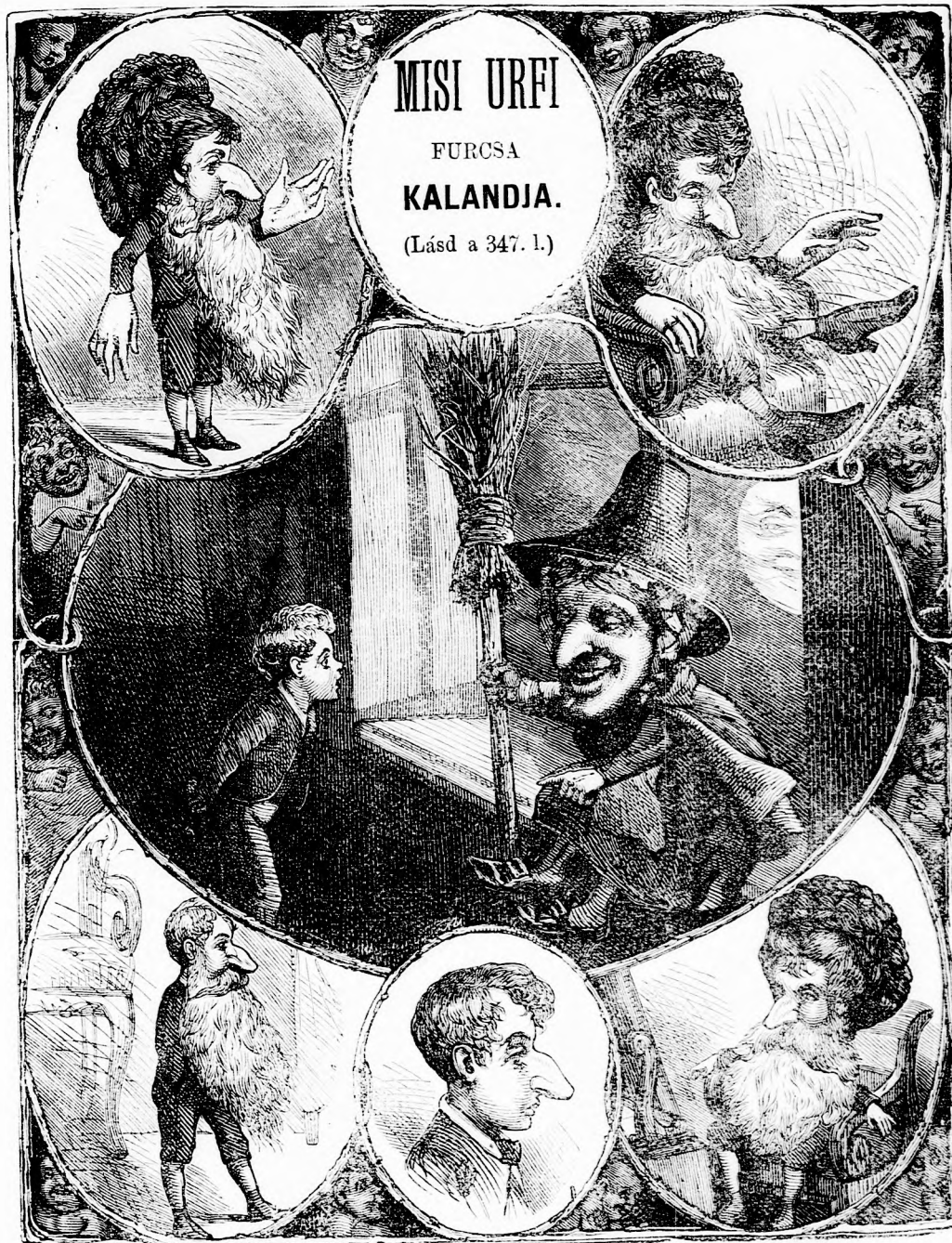
Subanni halként
Habzó hullámon,
Viz ingó tükrén
Bátran vidámon,

Kerülni, fordulni
Erősen ügyesen,
A kormányt tartani
Vigyázva, szemesen,

Csónakban evezni
Az gyönyört ad ám!
Repülni siklani
Gyöngy habok hátán!

Misi urfi Esztiike kezével.

Misi urfi a mama lábával.

Misi urfi Gazsi bácsi szakálával.

Misi urfi apa orrával.

Misi urfi Mari néni hajával.

NAGY MAGYARORSZÁG,

vagy:

négy szerzetes barát viszontagságos
utja a magyarok ősi hazájába.

Irtá: György Deák.

(Vége.)

GYULA szótlanul nézett le a völgybe, s addig nézett, míg nem szemei elhomályosodtak; ő azt hitte hogy a fáradság miatt, pedig hát könyek miatt történt az. Könyekkel üdvözölte a régen keresett hazát, NagyMagyarországot, a magyarok ősi hazáját.

II.

A magyarok istene.

Őseink nagyon vallásosak voltak. Nyelvünkben és közmondásainkban sok olyan kifejezés van, mely ezt bizonyítja. Például: az egy élő örök isten, ur isten, teremtő isten, a jó isten, édes isten, szerelmes isten, boldog isten, istenem teremtőm, nagy isten, való isten, bizony isten. Esküjüket az élő istenre, egy bizony örök istenre tették, s isten engem úgy segéljen-nel erősítették. Tőlök maradtak ráuk e kifejezések is: magyarok istene, isten neki, isten nevében, isten hírével, isten számában, istenemre, isten bizony, isten igazában, isten tudja, isten segíts, adja isten, isten őrizz, isten adta, isten teremtette, istenre kér, amugy istenesen, isten velünk, istennek ajánlom, isten veled, isten bocsá isten fizesse meg, isten oltalmazza, isten verte, isten tudja,

isten taszitotta, istentől elrugaszkodott, isten hozott, adjon isten, fogadj isten.

Továbbá ősi eredeti kifejezések ezek: az isten is örül neki, az isten jókedvében teremtette, az isten is megcsudálja (olyan szép), az istenke haragszik (mennydörgéskor), istennyila (villám), a haragos isten mennyköveit szórja, isten nyila üsse meg, mi az isten nyila, isten haragja, isten büntetés, isten ostora, isten ölte (természetes halállal kimult), isten átka van rajta, mindnyájan isten kezében vagyunk, isten küldötte szarvas (a melyik Hunort és Mogort a Meóitis tó mellé vezette), isten akaratja, isten választott népe, isteni gondviselés, öreg isten, isten lova, rá nehezült az isten keze.

Az isten nevét növényekre és állatokra is alkalmazták, például: istenfa, isten haragja, isten kegyelme fű, isten lova farka, isten nyila, isten pohárkája, — szakála, — táskája, — korsókája, — kenyere, — papucs, — madara, — ünője, — tehene, és isten átkozta tövis, isten sava.

Végre számos közmondásunk, melyek nagy része hajdankorból maradt fenn, emlékeztet az ősi vallásosságra. Péld. a kinek az isten barátja; jó az isten jót ad, kopasznak hajjat ad; mit ad isten, azt ad; az isten hatalmas, de az ördög sem alszik; ha isten velünk, ki ellenünk; jobb egy isten száz papnál; jobb az isten mindnyájunknál, maradjon a mi házunknál; kinek isten adja, pap is

annak adja; ad az isten, kinek nincsen; kinek isten mit ad, ember el ne vallja; hadd istenre dolgozat, büből vigasztalás hoz; kit az isten megver, nem hajdu veri meg; a hol isten őriz, pókháló is kővár; ki istenben bíz, meg nem csalatkozik; nem rövidül meg az isten keze; nőszés, kedvezés, fejedelem választás isten dolga; hiszem az istent, nekem is felvirad még; mit istentől sajnálsz, elviszi az ördög; isten sem tehet minden kinek eleget; az isten sem győzné; adjon isten, ami nincsen; nehéz istennel ujjat húzni; lassan jó az isten, de azért elérkezik; isten a szándékot tekinti; tudja isten: kinek subát s kinek gubát; kenyérnek legjobb dagasztója az isten; ha isten akarja, veled leszen karja; istennek is a szépe, java kell; isten szavát nem alku megvetni; tanít isten a kit tanít; isten kegyelme nagy gazdagság; kinek isten nem adja, a kovács sem koholja; nem a ki akarja, hanem a kinek isten markából; isten fizessével fizet; bizzál istenben, felgyámolt; néha isten sem barátunk; jobb az isten ölte, mint az ember vágta; kinek isten adja; isten nevében fonásért kinőtt; az isten akarja, az ablakon is beveti; egy istened, több barátod; végső betegségnek isten az orvosa; ember szava nem isten szava; szegény ember gondolatját boldog isten bírja; érdem után fizet az isten; okos feleség nagy isten ajándéka; adjon isten sok irigyet, kevés szánakodót stb. stb.

III.

Tündérek.

A magyar nemzet lovagias természetéből magyarázható ki, hogy őseink, kik az ördöggel szembeszálltak meséikben, a tündérek iránt oly tiszteletet éreztek, mely a félelemmel volt határos. Pedig a tündérekről épen ellenkező képet alkottak magoknak, mint a lólábu „uram őrizzről.“

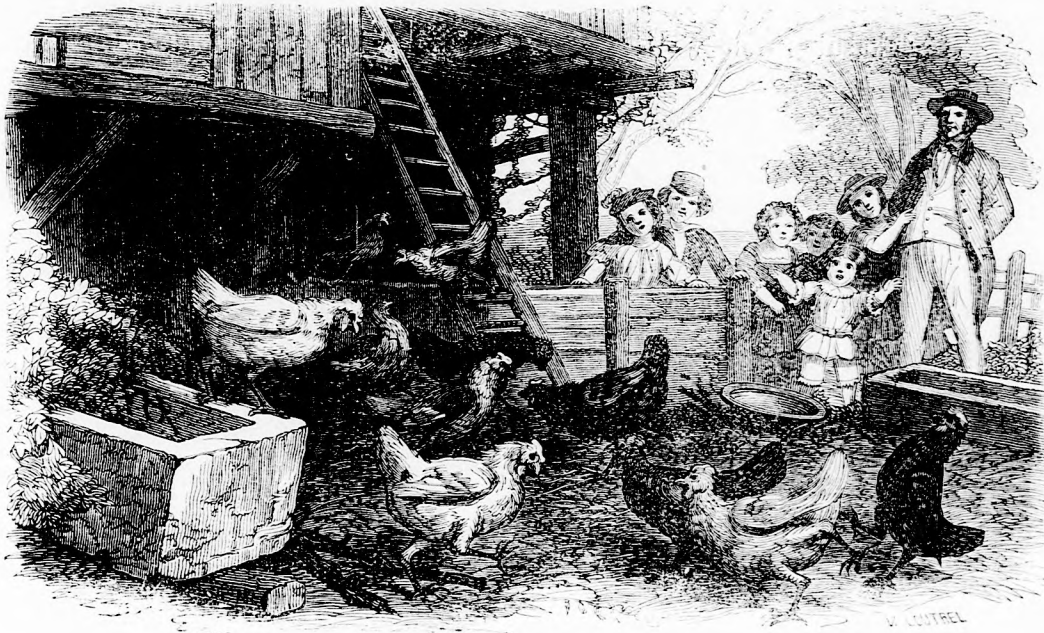
A tündérek — az ős magyarok képzelete szerint az emberiség jöltevői, a természet gyönyörűségei, kik a halandókhöz ragaszkodnak, őket meglátogatják, boldoggá teszik, munkáikat könnyítik, végzetüket intézik, jövendőjüket megjósolják, a csaták kimenetelét eldöntik; szóval a tündérek jó szellemek. Őseink fogalma a tündéreknek egy különös, csodás boldog létet, tündérországot, tündérvilágot, tulajdonit, s a szépek kifejezésére legerősebb szavai a „tündöklő“, a „tündér!“

A tündérek arany boldog honáról elragadó képet festenek meséink és hagyományink. Távol messzeségben képzelik azt, az operenciás tengeren túl, hova az ut réz, ezüst és arany erdőkön át, réz, ezüst és arany folyók mellett és gyémánt hegyeken keresztül vezet. Vagy pedig roppant sziklahegyben, melynek csucsa az égbe nyulnak, hol ragyogó termeik varázsvessző ütéseire nyílnak meg. Néha messzefekvő fényes palota, — máskor erdők és tavak közepett ködből

(Folytatása a 346. lapon.)

KÁRÓNAK TANULNI KELL. (Lásd a 340. l.)

BAROMFIÁK. (Lásd a 35. l.)

CSAK SZORGALMASAN. (Lásd a 30. l.)

(Folytatás a 343. laphoz.)

alakult várlakásuk a föld alatt, melyhez felleghíd vezet. Legtöbbször esodás ékességű kert a tündérek lakása, hol a forrásokban olvasztott arany folydogál, zöldelő borostyán övedzi a piruló narancsokat, szagos balzsamfák illatoznak, sűrű czedrusfák tartanak hűs árnyat, arany almafán arany alma terem, és ezüst körtefán ezüst körte. A ki e tündéerkertbe lép, az megszépül mint az angyal, a fákon ragyogó csillig terem, alattok ezüst forrás folydogál, ágaikon fehér malacok esodásan énekelnek; még a varjúkárogás is fülemilének itt; arany oroszlan a strázsá; arany bokrok közt tündérpalota fénylik; fényes termekben nagy vendégeskedés van, hol arany padokon ülnek, arany táliból, arany késsel és villával arany peccenyét esznek, melyet arany zsinóros nép hord fel. Ebéd után a réz, ezüst és arany erdőkből előrepülnek a madarak s rákezdik a zenét, minőt emberi fül nem hallott, mire a tündérek tánczra kerekednek s forognak mint a gondolat.

A tündérek láthatlanul járnak kelnek, „köd előttem, köd utánam: senki meg ne lásson,“ ez a mondat láthatlanná teszi őket. A tündér-csesemő ajkaira égből cseppen a tej, bőlesei hóból és napsugárból készült, mosolyuk mint a hajnal hasadása, s ha könyeznek, gyöngy hull szemeikből.

A tündérek társaséletet élnek; többnyire tündérkirály vagy királynő

van felettök; ezek körül a többi tündér, 3, 7, leggyakrabban 12, s azonkívül nagy számu fürge s olganép. A tündérek rendesen nőneműek, de néha férfinemben is előfordulnak. Mind fiatal és esodaszépségű. A leányok aranyos ruhában járnak, s arany hajuk sarkukat veri. Életök aranylét, melyben minden: föld, fa, víz, ház, erdő, az egész természet kellemes és nagy értékű. Tánczolni nagyon szeretnek, „a tündér leány minden éjjel egy pár sarut elnyű.“

A tündérek országába nehéz halandónak eljutni. Tündérek kegyeltjének, választottjának kell lenni a szerencsés látogatónak; az ilyet magok oda édesgetik; de még ugyis sok próba és sanyaruság után juthat be; hát még ha valamely bolygó vitéz hivatlanul akar bejutni! A ki hozzájuk bejutott, azt kegyeikkel halmozzák; de ha hűtlenné lesz, büvösen visszavetik a földre, sanyaru életre, nyomorult pásztor állapotra, azt sem tudja: hogy jutott be és hogyan ki?

Próbáik merész képzelődésre mutatnak: egy nap alatt egy erdőt üveg fejszével kivágni, üveg hegyeket gyűszüben elhordani, husz mérföldnyi fekete folyót egy nap alatt kiinni, aranyból s drágakövekből palotát építeni, griffel vagy tátossal megvini stb. Persze hogy mindezeket ember nem képes végrehajtani; de rendesen akad jóakaró tündére, ki a tündértitkokat elárulja, s kard, síp, gyűrű, bájital s több efféle segédeszközzel a próbában segíti.

Tündér Ilonán kívül, ki őseinknek a legbájosabb mesékre szolgáltató tárgyat, következő szép tündérneveket találók: Bűve Iló ki bűvös kenőcsöket készít, Gillike ki a madarak szavát érti, Fűvellő ki a fűvek hatását ismeri, Szenőke, kinek olyan tükre van, mely által mindent meglát, és Szűve Iló ki a szívek titkait tudja.

TENGER-PARTON.

(Képpel a 352. l.)

HATALMAS víz, melynek nem látjuk határait
Végtelen nagy tenger, ki szabja határid?

Csendesen elfekszel, nyugalmas fenékben,
Hullámid haragját ki tartja kezében?

Arban és apályban habzol szünetlenül,
Vajj, kinek parancsa szolgál törvényedül?

Ő az, ki fönt lakik, föld- s mennynek szent atyja,
Fényes arczulatát csak hívő láthatja.

DACZOSSÁG.

Daczoskodni csunya dolog,
Senkinek sem illik;
A gyermekek ha daczolnak:
Bizony maguk sínylik.

MISI URFI FURCSA KALANDJA.

(Képekkel a 341. és 349. lapokon.)

KÉGEN, nagyon régen, mikor a mese szerint még boszorkányok is voltak, élt egy kis fiu, kit Misinek, vagy inkább Misi urfiának hívtak, még pedig azért, mert nagyon hiu, nagy-ravágyó volt és mindjárt irigykedett, ha más valakit dicsérni hallott. Azt pedig tudnotok kell, kis olvasóim, hogy a hol irigység, döllyfösség honol, ott csakhamar más gonosz tulajdonságok is gyökeret vernek.

Egy este Misi barátunk álmos szemekkel bámult az ablakon át ki a szép kerek holdra s mit gondoltok, mit látott a holdban? Hát egy vén asszonyt, egy boszorkányt, ki épen egy söprűre ült és villámsebeseen röpült egyenesen a nyitott ablak felé s mielőtt Misi urfi ijedtében egyet kiálthatott volna, a boszorkány már ott ült az ablakpárkányon és megszólalt:

„Misi te! Hallgass ide!”

„Mit akarsz?” hebegé Misi ijedten.

„Te nagyon derék kis legény vagy s az emberek ezt nem látják be, nem dicsérnek eléggé, ugy-e nem?”

„Nem bizony, nem bizony!” kiáltá Misi urfi gyorsan.

„Pedig illik, hogy dicsérjenek s én akarom is, hogy tegyék. Neked mától fogva nem kell mást tenned, mint kívánni magadnak azt, a mit másokon dicsérnek. A mit kívánsz, rögtön meglesz.”

Ezzel a vén boszorkány megfordult, ismét fölült a söprűre és visszaröpült a holdba.

Néhány percz mulva Misi beszélgetést hallott a szomszéd szobából, hol nővérei és édes anyja dolgozgattak. Erzsike épen mondá:

„Misi napról napra jobban hasonlít apához.”

„Az igaz, de mégsem lesz oly szép orra,” felelt a mama.

„Oh, bárcsak olyan orrom volna, mint apának!“ gondola Misi urfi rögtön s alig gondolta ezt, ime, — valami nehezett érzett arcán s a tükörbe pillantva látta, hogy éppen olyan orra van, mint édes apjának. Majd kiugrott a bőréből örömében. De éppen ekkor mondá ismét Erzsike a szomszéd szobában:

„Ha olyan bajusza és szakála lesz Misinek, mint van Gazsi bácsinak, akkor szép férfi lesz; mindenki bámulja Gazsi bácsi szakálát.“

Misi rögtön kívánta, hogy olyan szakála, legyen, mint Gazsi bácsinak. — s abban a perczben már ott érezte ajkán. Ez roppantul tetszett neki s meg volt győződve róla, hogy mostan már őt is csodálni fogják.

„Soha sem láttam oly szép haját, mint a Teréz nénié,“ szólt akkor ismét Erzsike. „Mindig csodálom, ha látom.“

„Az én hajamat még senki sem csodálta meg,“ gondola Misi urfi; „bárcsak olyan hajam volna, mint Teréz nénié!“

Rögtön valami nehezett érzett a fején, odakapott s

ime, — egy rettenetes nagy női frizura volt fején, hajfürtök, konty s effélék. Misi urfi nagyot bámult s eleinte kissé meg is ijedt, de aztán eszébe jutott, hogy majd csodálni fogják s ezzel meglegedett. Éppen ekkor mondott mamája a másik szobában ilyesmit:

„De, kedves Erzsikém, kevés gondot fordítsz kezeidre; pedig sok gazdag kisasszony nem adná sokért, ha olyan szép formájú keze volna, mint neked. Kezed és lábad igen szép.“

„Mért nincs nekem olyan kezem és lábam, mint Erzsikének!“ gondola Misi,

— és rögtön érzé, hogy már megvan. Csak-hogy persze ami a már felnőtt Erzsikénél kicsi kéz és láb volt, az a kis Misinél szörnyű nagy volt még s kivált hosszú ujjaival alig tudott mit csinálni. De azért öröme nagy volt, mert azt hívé, hogy most már mindenki bámulni fogja.

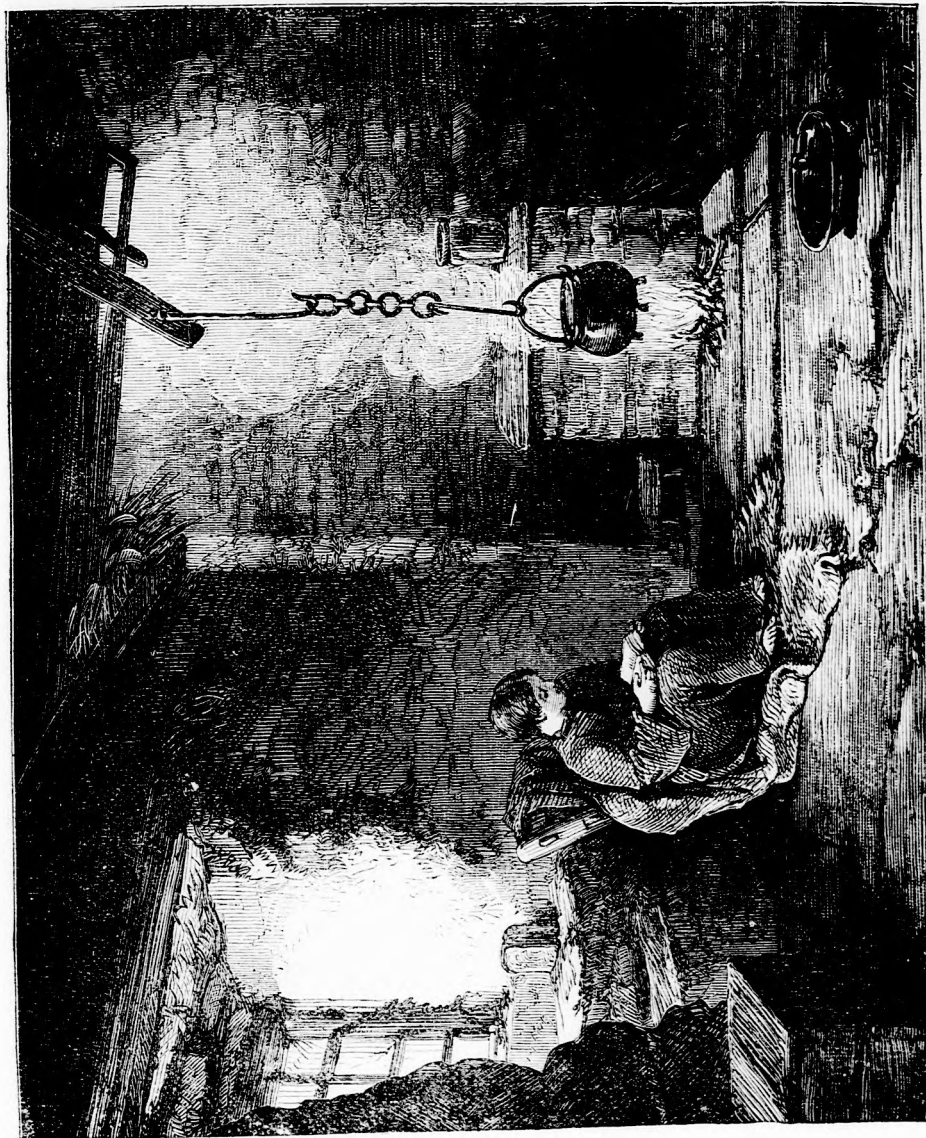
El is határozta, hogy rögtön átmegy a másik szobába, hadd csodálják anyja és testvérei. De képzeljétek meglepetését! A helyett hogy megjelenése-

LADYKBAN. (Lásd a 340. l.)

kor csodálatra és dicséretre fakadtak volna, anyja és testvérei rémülten elfutottak előle; meglepetve ment Misi urfi a konyhába, hogy legalább a cselédek bámulják meg; de ezek is sikoltozva futásnak eredtek. Ekkor Misi urfi az utczára sietett, de itt is vagy elfutottak előle az emberek, vagy csufolni kezdték és „madárijesztő“-nek,

„csodaszülött“-nek-„szörnyeteg“-nek nevezték. Egészen kétségbeesve futott vissza a szobába s megnézte magát a tükörben, — és ekkor maga is megijedt, most látta, milyen szörnyeteg lett belőle. És most nem tudta, mi lesz belőle, ilyen marad-e örökre? E gondolatra majdnem megőrült, midőn egyszerre valaki megszolitá:

„Ezt a történetkét olvasta Egyszer Egy Kis Leány . . .“ (Lásd a 350. l.)

„Misikém, ha álmos vagy, fekdjél az ágyba, ne dülöngözz így felöltözve.”

Ekkor Misi urfi föltekintett s látta, hogy édes anyja áll mellette, ő maga pedig aludt. Mennyire örvenlett! Ki is gyógyult egészen nevetséges hiúságából.

* * *

Ezt a történetkét olvasta egyszer egy kis leány s neki is hasznára vált. Szegény leányka volt és sokszor megesett, hogy irigykedett másokra és kívánta, báresak neki volna ez vagy amaz, és mert nem volt, boldogtalannak érezte magát. De e történetke olvasása után soha sem kívánt többé efféle s ime, — a megelégedés azonnal meghozta számára a csendes boldogságot is, mert a megelégedésben rejlik a boldogság titka.

B A R Ö M F I A K.

(Képpel a 345. lapon.)

Baromfinak	Szeretik ki
Nem kell sok:	Szemet ad,
Csak szem legyen	Körülötte
Jó, de sok.	Rajzanak.

Meggágogják
Érdemít,
Hapogással
Dicsérik.

CSAK SZORGALMASAN!

(Képpel a 345. lapon.)

SEM a cipész, sem a szabó
Sem aférfi, sem gyerek
Szorgalom és erély nélkül
Semmi bizony nem lehet.

Ha azok nem varrnak nem lesz
Kész se nadrág se csizma
S a gyermek ha nem szorgalmas
Levét később megissza.

A BÍBICZ

(Képpel a czímlapon.)

KEDVES mama, nagyon éhes vagyok!” szólt Lottika. „Még nem vacsorálunk?”

„Nem bizony. Még várnod kell legalább egy félóráig.”

„Oh! Hát addig mit csináljunk! Már fáradt vagyok a sok szaladgálástól... játszani sincs kedvem.”

„Ha Ferdi bácsi mesélne valamit, azzal eltelnék az idő,” szólt Laci.

„Már megint én meséljek?” szólt Ferdi bácsi jókedvűen. „Hiszen már minden tudományomat elmeséltem nektek — tyukról, kacsaról, libáról. Mit meséljek még?”

„Én ma a természetrajzi leczkén a bíbiczről feleltem... nem tud erről valamit Ferdi bácsi?” szólt Laci.

„A bíbiczről? Annyit tudok róla, hogy rovarokból él, szeret egy lábón állani s a másik lábával ezalatt verdesi a földet, hogy a rovarokat kikergesse lyukaikból.”

„De ostobák azok a rovarok!” jegyzé meg Lottika. „Hiszen én, ha rovar volnék, csak még annál jobban elrejtőzném a föld alá.”

„Igen helyes észrevétel, kis hugom, és sokáig is okoskodtak a természetdúdosok e furesa körülményen, míg végre következő magyarázatot találtak: a föld alatt tanyázó rovarok legveszedelmesebb ellensége a vakondok, mely mind fölfalja őket, ha megkapja. Midőn tehát a rovar a földet mozogni érzi, azt hiszi, hogy vakondok közeledik s ezért menekül ki a földből, kint pedig a bíbicz rögtön megcsipi és megeszi.”

„Ejnye, de ravasz madárka!” jegyzé meg Lotti.

„Az bizony s most jut eszembe, hogy hallottam régebben egy kis történetet egy hamis bíbicz madárról. A bí-

biczet sokan tartják a kertekben is, hol nem csak díszül szolgál, hanem hasznát is tesz tömérdek rovar elpusztítása által. Egy falusi papaak szintén volt ilyen kerti bibicze s bibicz barátunk egész nyáron át nagyon boldognak érezte magát a kertben; de mikor a tél közeledett, szomorura fordult a sorsa. A tél nagyon kellemetlen idő a szegény madárkáknak s így a mi bibiczünk is napról napra közelebb és közelebb húzódtott a lakházhoz, keresgélve az ajtó körül elszórt morzsákat és hulladékokat. Egy este a szakácsné gyertyával ment az üvegajtós tornácba s egészen közelről hallotta a bibicz furcsa kiáltozását, mely azonban most kissé fájdalmasan hangzott; a szakácsné kinyitotta az ajtót, — s ime, a bibicz nagy örömmel beugrott; ezután minden este megjelent az ajtónál, be is bocsátották s bibiczünk lassanként anyira nekibátorodott, hogy egészen a konyhaajtóig előhatolt, hanem persze nem egyszerűen; sokszor meg-megpróbálta és sokszor visszaretent, főleg mer a konyhaajtójánál volt egy macskának és egy kutyának is rendes tanyája.

Mikor bibiczünk először megpillantá a kutyát és a cziczát, nagy rémülettel futott el, de mert éhes volt és különben is látta, hogy sem a kutya, sem a macska nem bántja, másnap újból előbbre hatolt. A kutya és a macska barátságos egyetértésben pihentek a meleg tűzhely mellett s a bibicz láttára sem mozdultak; bibicz barátunk pedig nem ment közelökre, hanem a konyha többi részében sétálgatott és szedegette a morzsákat; nem okozott senkinek alkalmatlanságot, kárt nem csinált s így csakhamar kedvence lett mindenkinek. A kutya is megszokta ott látni a furcsa madárkát s nem morgott, ha akár lábai közé is tévedt, és a czicza sem haragudott, ha egészen közel járt is mellette.

Erre aztán bátorságot nyert bibiczünk bizalmas kezdett lenni a kutyával

és cziczával, ezek pedig anyira megszerették a vendéget, hogy pajtásuknak fogadták, helyet adtak neki a meleg tűzhely közelében, hol aztán hármacskán sütkéreztek békás egyetértésben.

Mikor kítavasodott, bibiczünknek nem volt többé maradása a konyhában; kiment ismét a kertbe s ott tanyázott egész nyáron át boldogan; de mikor a tél újból beköszöntött, egy napon ismét megjelent a konyhában régi pajtásainál s ezek most is szívesen fogadták. Megint szépen élt a három állat egész télen s bibiczünk most már anyira meghonosodott, hogy nyoma sem volt rajta régi félékségének, különféle csinyeket követett el a kutyával, hátára ült, szőrét cibálta s ugyanazt tettea cziczával is; ezek pedig nem bántották, hanem úgy türték, mint valamely elkényeztetett gyermek pajzánkodásait.

„A vacsora föl van tálalva,“ szolt ekkor a mama a másik szobából.

„De kár! Szerettem volna Ferdi bácsi történetét végighallani!“ szolt Lottika.

„Már vége van, mert bibiczünk ezután is még sokáig folytatta kellemes életét, nyáron a kertben, télen át a konyhában s hiszem, hogy ha valami rendkívüli baja nem lett, még most is él és játszik pajtásaival.“

A K I S O L V A S Ó.

Napról napra
Lapról lapra
Ülök és olvasgatok;
Katiczának
Gyuriczának
Bizony semmit sem hagyok

TENGERPARTON. (Lásd a 347. l.)

Deutsch testvérek irodalmi és művészeti intézete Pesten. Felelős szerkesztő: *Forgó bácsi*.
Ára negyedévre 1 frt 20 kr. — Megjelen hetenként egyszer 16 oldalon. —